

Arrest

nr. 273 469 van 30 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster meldt zich op 5 februari 2020 aan bij de gemeente Kuurne, waarbij zij verklaart op 4 december 2019 in België te zijn aangekomen. Zij legt haar Marokkaanse paspoort en haar Spaanse verblijfsvergunning voor, waarna zij in het bezit wordt gesteld van een aankomstverklaring die stelt dat haar verblijf is toegelaten tot 2 maart 2020.

1.2. Een onderzoek van de wijkagent op 4 maart 2020 wijst uit dat verzoekster is vertrokken sinds 20 februari 2020.

1.3. Verzoekster dient op 18 juni 2021 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer met de Spaanse nationaliteit. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 15 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.06.2021 werd ingediend door:

*Naam: [A.]
Vooma(a)m(en): [M.]
Nationaliteit: Marokko
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 18.06.2021 gezinshereniging aan met haar Spaanse broer, [A.A.R.] [RR: ...]

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten leste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Betrokkene maakte volgende bewijsstukken over

- Paspoort Marokko nr. [...] afgeleverd op het consulaat van Marokko te Las Ralmas geldig van 12.10.2018 tot 12.10.2023
- Verblijfskaart Spanje lang verblijf op naam van betrokkene, afgeleverd op Marokkaanse consulaat in Spanje op 12.10.2018
- E-kaart referentiepersoon, IK Spanje referentiepersoon
- Geboorteakte betrokkene + "extrait acte de naissance"
- Vonnis vaststelling afstamming broer van betrokkene + "extrait acte de naissance"
- Attestation lien de parenté nr. 08/2021 dd. 01.04.2021
- Certificat administratif nr 214/21 khd dd 19.05.2021: betrokkene tot aan vertrek van referentiepersoon naar Spanje samen met hem gedomicilieerd - verklaring op eer van betrokkene
- Toestemming lichaamsoverdracht vader van betrokkene en referentiepersoon dd 04.01.2010 + overlijdensattest (vader overleden 20.02.2004) en overlijdensakte
- Geboorteakte moeder van betrokkene (vermelding overlijden in de marge op 10.01.2000) + overlijdensakte
- Arbeidsovereenkomst referentiepersoon dd 26.05.2021 + loonfiches maart tot mei 2021
- Certificat de vie collective 93/1965
- Attestation de non-imposition à la TH-TSC dd 09.04.2021
- Attest OCMW geen leefloon op naam van betrokkene en referentiepersoon dd 31.05.2021
- Brief advocaat
- Geldtransfers van referentiepersoon aan [M.] / [M.O.] (echtgenote van de referentiepersoon)
- Geldtransfer van referentiepersoon naar [A.A.] (andere zus van de referentiepersoon)

- Geldtransfers van referentiepersoon aan betrokkene (één met onleesbaar bedrag, 150 euro 200 euro, niet of onvolledig gedateerd)
- Bloedproef betrokkene
- Niet vertaalde medische attesten
- Voorschriften dd 23.06.2020 en 17.09.2020 op naam van betrokkene
- "Certificado Historico de Movimientos" - niet vertaald
- Afschrift Kafala-attest van 24.02.2005 afgeleverd op 24.06.2019
- Attestation de revenu (inkomsten 2020) dd 09.04.2021
- Uittreksel strafregister voor betrokkene en de referentiepersoon
- Aankoopbewijs medicatie bij apotheker

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 09.07.2018 in België verblijft. Voor haar definitieve komst naar België, verbleef betrokkene kortstondig in België tussen 04.12.2019 (volgens eigen verklaringen van betrokkene bij de aflevering van de aankomstverklaring dd 05.02.2020) en 04.03.2020 (datum waarop een woonstcontrole werd uitgevoerd). Zij was daarbij in het bezit van hetzelfde Marokkaans Paspoort en dezelfde Spaanse verblijfskaart, dewelke ze bij de huidige procedure heeft voorgelegd. Betrokkene meldde zich vervolgens pas op 18.06.2021 terug bij de gemeente Ronse om er het verblijfsrecht aan te vragen. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1,2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds jarenlang gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. Hij liet zich daarbij ook vergezellen door zijn gezin nl. echtgenote en kinderen. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkt toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Dat betrokkene bovendien in het bezit is van een Spaanse verblijfstitel, wil zeggen dat mevrouw zelf ook belangen heeft in Spanje dewelke geen verband houden met haar broer in België. Wij beschikken niet over informatie waaruit blijkt om welke reden betrokkene deze verblijfskaart heeft verkregen. Het kan evengoed zijn omwille van tewerkstelling, studies, als om een gezinshereniging met iemand anders. Het bewijst echter onrechtstreeks de onafhankelijkheid van betrokkene tegenover haar broer.

Verder dient het volgende opgemerkt te worden:

Betrokkene toont onvoldoende aan deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon meteen voor haar komst naar België. Zoals hierboven reeds werd aangegeven, verblijft de referentiepersoon sedert juli 2018 in België. Betrokkene zelf kwam pas in juni 2021 naar België. Blijkens de Spaanse verblijfskaart van de referentiepersoon alsook de voorgelegde stortingsbewijzen aan derden dewelke verricht werden door de referentiepersoon, kan weliswaar vastgesteld worden dat betrokkene en de referentiepersoon wel hetzelfde adres hebben gedeeld. Echter het loutere feit dat betrokkene en de referentiepersoon in het verleden woonachtig waren op hetzelfde adres kan de vaststelling dat betrokkene nog drie jaar lang in Spanje is gebleven terwijl de referentiepersoon er voor koos om zijn leven in België verder te zetten, niet weerleggen. Er kan dan ook redelijkerwijze besloten worden dat betrokkene geen deel uitmaakte van het kerngezin van de referentiepersoon voorafgaand aan haar

komst naar België. De documenten die voorgelegd werden met betrekking tot de samenwoning van betrokkene met de referentiepersoon in Marokko (Certificat administratif nr. 214/21 khd, Certificat de vie collective 93/1965) tonen slechts aan dat betrokkene en de referentiepersoon ooit hetzelfde adres hebben gedeeld voor het vertrek van de referentiepersoon naar Spanje in 2009. Zij tonen echter niet aan dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon voor haar komst naar België. Uit datzelfde attest blijkt bovendien dat betrokkene op datum van het attest gescheiden was. Meer informatie met betrekking tot het huwelijk dat daaraan voorafging en datum van echtscheiding is ons niet gekend, echter is het duidelijk dat betrokkene niet tot het kerngezin van referentiepersoon behoorde, noch kan blijken dat dat kort voor haar komst naar België wel (opnieuw?) het geval zou zijn geweest.

Betrokkene toont daarnaast onvoldoende aan ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst. Vooreerst toont zij niet aan onvermogen te zijn in haar land van herkomst. Betrokkene legt een 'Attestation de non-imposition à la TH-TSC' en een 'Attestation de revenu' voor. Beide documenten hebben echter betrekking op haar situatie in Marokko. De attesten zijn daarom niet relevant, betrokkene verblijft immers klaarblijkelijk reed geruime tijd in Spanje. De attesten sluiten dan ook niet uit dat betrokkene in Spanje, het land waar zij verblijfsrecht geniet, een inkomen heeft. Bovendien tonen deze stukken niet aan dat betrokkene vanuit Marokko geen inkomen zou genieten dewelke niet is onderworpen aan de inkomstenbelasting.

Verder blijkt niet uit de voorgelegde stukken dat betrokkene ten laste was/is van de referentiepersoon. De stortingen aan derden die verricht werden door de referentiepersoon zijn in deze context niet relevant. Daardoor blijven slechts drie stortingen overeind waarvan bovendien de stortingsdatum niet kan worden uitgemaakt. Zelf indien men aanneemt dat de stortingen een bepaalde periode bestrijken, dan nog moet worden vastgesteld dat deze stortingen verricht werden toen betrokkene nog woonachtig was in Marokko en dus geen betrekking hebben op de situatie in het land van herkomst (nl. Spanje). Daarnaast zijn de bedragen te gering (150 tot 200 euro) om betrokkene toe te laten in haar levensonderhoud te voorzien. Ook het afschrift van het Kafala-attest van 24.02.2005 welk werd afgeleverd op 24.06.2019 vormt geen bewijs dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon in Spanje, daar het attest betrekking heeft op de situatie in Marokko in 2005. Dat de referentiepersoon ooit verklaarde financieel voor zijn broers en zussen in te staan, na het overlijden van hun ouders (cf overlijdensattesten), betekent nog niet dat hij zulks ook effectief heeft gedaan, noch dat hij dat tot op heden zou hebben ingestaan voor betrokkene. In ieder geval liggen geen bewijzen voor van een bestendige financiële of materiele ondersteuning van betrokkene door de referentiepersoon, noch liggen relevante bewijzen van onvermogen voor van betrokkene (uit de voorgelegde Spaanse verblijfskaart blijkt bijvoorbeeld dat betrokkene toegang had tot de arbeidsmarkt aldaar, bewijzen zijn dus onontbeerlijk).

Het gegeven dat betrokkene sedert 06.07.2021 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvVnr. 145.912 dd 21.05.2015).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Voor zover betrokkene zou aanvoeren zich in het toepassingsgeval te bevinden van artikel 47/1, 3° van de wet van 15.12.1980, wordt er op gewezen dat de voorgelegde medische attesten hoofdzakelijk in het Spaans werden opgesteld zodat, bij gebrek aan vertaling, de administratie niet de mogelijkheid heeft om na te gaan welke de medische problematiek van betrokkene is. Betrokkene toont bovendien niet aan dat zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij wil vergezellen of bij wie zij zich wil voegen, strikt te behoeven. De voorgelegde voorschriften en het bloedonderzoek vormen daarvan geen afdoende bewijs. Daartegenover kan wel het volgende worden opgemerkt: de referentiepersoon kwam reeds in juli 2018 naar België terwijl betrokkene in Spanje achterbleef. Na een kortstondig bezoek aan België tussen december 2019 en maart 2020 keerde betrokkene vervolgens terug om pas in juni 2021 in België verblijfsrecht aan te vragen. Betrokkene verbleef dus nog iets minder dan drie jaar in Spanje

zonder hulp van haar broer zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zij voor haar komst naar België geen persoonlijke verzorging door haar broer strikt behoefde.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er betrokkenes aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt haar aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt betrokkene aan haar dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aan betrokkene wordt het verblijfsrecht geweigerd. Haar A.I. dient te worden ingetrokken

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980 legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon in België verblijft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België. Op basis van de voorgelegde stukken kan niet worden vastgesteld of de door betrokkene aangehaalde medische problematiek van die aard is dat zij in haar land van herkomst geen toegang zou hebben tot verzorging. Bovendien belet haar aandoening haar niet te reizen daar betrokkene in december 2019 en vervolgens weer in juni 2021 naar België kwam. Zij legt geen documenten voor waaruit het tegendeel moet blijken.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 47/1, 1°, 47/2, 47/3, § 2 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht.

In haar synthesememorie stelt zij als volgt:

“1.

Artikel 47/1, 2° vreemdelingenwet bepaalt dat als andere familieleden van de burger van de Unie bedoeld zijn familieleden, die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Artikel 47/3, § 2 bepaalt dat deze andere familieleden moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die dit aantonen moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit van ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

2.

Eerste onderdeel, de beslissing is in strijd met de Burgerschapsrichtlijn en met artikels 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet; de beslissing is onzorgvuldig

2.1.

De in artikels 47/1, 2° en 47/3 § 2 vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden zijn duidelijk en zijn strikt toe te passen. Er kunnen geen niet in de wet bepaalde vereisten toegepast worden.

Deze artikels zijn de uitvoering in de Belgische wet van artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004.

De bestreden beslissing ontwikkelt in de tweede paragraaf van bladzijde 2 van de beslissing met verwijzing naar de Burgerschapsrichtlijn en naar de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie (zaak Rahman) allerlei overwegingen die in feite bijkomende voorwaarden opleggen. Zo zou dit recht op gezinshereniging erop gericht zijn de burger van de Unie te 'ontmoedigen' om vrij naar een ander EU-land te verhuizen wanneer hij zou weten dat personen die deel uitmaken van zijn gezin zich niet bij hem of haar zouden kunnen vestigen. Het doel 'zou zijn te voorkomen dat de burger afziet van het recht op vrij verkeer als gezinshereniging niet mogelijk zou zijn'. Het gaat niet om 'een vergemakkelijkte toegang' tot België, enz...

Er dient voor ogen te worden gehouden dat vernielde artikels van de vreemdelingenwet en de burgerschapsrichtlijn precies op het oog hebben 'andere' familieleden van Unie burgers die geen kind of ouder of echtgenoot zijn van de EU-onderdaan, en die niet onder artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet vallen, een mogelijkheid op verblijf te verschaffen. De bestreden beslissing verwijst naar de nummers 36 en 37 van de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot. Een lezing van deze punten maakt duidelijk dat de bestreden beslissing een onjuiste gevolgtrekking doet van zijn beschouwingen (en overigens van de Burgerschapsrichtlijn).

In punt 36 stelt deze dat de eerste doelstelling is het vergemakkelijken van het vrije verkeer van de burger van de Unie en dat het een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf verleent. Hij stelt dan letterlijk: 'Uit dit oogpunt wordt het recht op gezinshereniging beschouwd als het logisch gevolg van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, uitgaande van het idee dat deze kan worden ontmoedigd om vrij van de ene lidstaat naar de andere te reizen indien zijn familieleden niet met hem mee kunnen reizen. De gezinshereniging wordt dus op indirecte wijze 'bij ricochet' beschermd, wegens de afbreuk die zou kunnen worden gedaan aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie'.

De interpretatie van de bestreden beslissing op basis van deze conclusie dat verzoekster 'geen vergemakkelijkte toegang tot België moet krijgen' 'omdat de EU-burger reeds jarenlang gebruik van zijn recht op vrij verkeer en zich hierbij ook liet vergezellen door zijn gezin nl. echtgenote en kinderen', staat in diverse opzichten haaks op de juiste conclusie van de advocaat-generaal. Het beweerde jarenlang gebruik van het recht op vrij verkeer is geen argument. Of de referentiepersoon ook andere familieleden (vrouw, kinderen...) op die basis heeft laten vergezellen is evenmin een argument in casu. Het gaat er om dat de Burgerschapsrichtlijn en de omzettingsartikels in de Belgische wet het recht creëren om andere familieleden van een EU-onderdaan verblijf te verschaffen. Stellen dat uit de beschouwingen van de advocaat-generaal zou moeten afgeleid worden dat het gaat om een 'ontmoedigen' om vrij van de ene naar de andere lidstaat te reizen, is precies in tegenspraak met wat gesteld wordt. De Richtlijn is precies bedoeld om dat 'ontmoedigen' tegen te gaan en de EU-burger 'aan te moedigen' om toch te reizen in de wetenschap dat hij ook andere familieleden die met hem gezin vormen of die hem ten laste zijn, kan meenemen en hen verblijf kan verschaffen.

Ook het punt 37 van vernielde conclusie van de advocaat-generaal is precies een ondersteuning van het standpunt dat de Richtlijn bedoeld is om gezinshereniging met andere familieleden te realiseren. Het punt stelt dat de tweede doelstelling is 'het bevorderen van de eenheid van het gezin' en dit via 'het recht op handhaving van de eenheid van het gezin in de mime zin', [...].

Ook het door de beslissing niet geciteerde punt 38 van vernielde conclusie stelt dat het HRM 'geoordeeld heeft dat de het vrij verkeer van personen ruim moet worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen.' 'De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd.' [...]

De beslissing hanteert bijgevolg uitgangspunten die in strijd zijn met de bedoeling en de tekst van de Burgerschapsrichtlijn. Ook de verdere motivering van de beslissing ademt deze onjuiste uitgangspunten uit.

De zaak van verzoekster is in feite een typische toepassing van wat de Burgerschapsrichtlijn beoogde; de eenheid van het gezin bevorderen; de eenheid handhaven in de ruime zin van het woord; beperkingen alleen restrictief uitleggen.

Concreet gaat in de zaak van verzoekster over een persoon van wie bewezen is door de stukken dat zij lange jaren met de referentiepersoon gezin heeft gevormd, eerst in Marokko en daarna in Spanje, in eerste instantie op basis van een Kafala door de referentiepersoon opzichtens verzoekster, en in tweede instantie ook omdat verzoekster omwille van haar handicap geen eigen gezin kon vormen en op de bijstand van haar broer beroep moete doen en gedaan heeft.

Reeds om die redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden omdat zij in strijd is met vernielde bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn en met artikels 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet. Minstens is de beslissing onzorgvuldig.

2.2.

De nota geeft geen adequaat antwoord op vernielde argumenten. De nota herhaalt wat in de bestreden beslissing is gezegd inzake het arrest Rahman.

De nota brengt dus niets bij, en verzoekster bevestigt dat op basis van hogervermelde argumentatie tot vernietiging van de beslissing moet worden overgegaan.

3.

Tweede onderdeel, het miskennen en negeren van stukken; onzorgvuldigheid in de beoordeling

Zoals in het feitelijk gedeelte aangegeven negeert de bestreden beslissing diverse stukken die door verzoekster werden ingediend.

3.1.

Inzonderheid wordt bij de beoordeling voorbijgegaan aan het vonnis van 24.2.2005 waarbij de Kafala (tenlasteneming) van verzoekster door de referentiepersoon werd bepaald, na het overlijden van de moeder en vader van verzoekster.

Over dit vonnis stelt de beslissing dat de referentiepersoon 'verklaarde' financieel voor zijn broers en zussen in te staan na het overlijden van de ouders, maar dat dit nog niet betekent 'dat hij het heeft gedaan' of dat hij het 'tot op heden' heeft gedaan.

Het gaat niet om een loutere verklaring maar om een verplichting die in de context van het overlijden van de ouders door de referentiepersoon werd opgenomen. Het gaat niet om een loutere financiële verplichting, maar om een volledige tenlasteneming. Het vonnis bevestigt een specifieke en unieke situatie én in het kader van de tenlasteneming, én in het kader van het deel uitmaken van het gezin. Dit specifieke en unieke gegeven wordt door de bestreden beslissing miskent, daar het stuk dat dit bevestigt niet, minstens niet zorgvuldig, in overweging is genomen.

Het valt op dat vermeld vonnis en de Kafala, voor zover het al en dan onjuist vermeld wordt, enkel is opgenomen waar het gaat om de beoordeling van het 'ten laste' zijn. Dit vonnis wordt volledig genegeerd waar het gaat om de beoordeling van het deel uitmaken van het gezin in Marokko. Nochtans bewijst dit vonnis zwart op wit dat verzoekster en de referentiepersoon in Marokko deel uitmaakten van het gezin, zoniet zou niet bepaald zijn dat de referentiepersoon de Kafala over verzoekster (en andere kinderen) van het gezin zou uitoefenen. Uiteraard impliceert dit het deel uitmaken van het gezin.

Ondergeschikt wordt hierbij nog opgemerkt dat de bestreden beslissing in het kader van de beoordeling van het ten laste zijn nog stelt (durft te stellen) dat 'de stortingen verricht aan derden in deze context niet relevant zijn.' (pagina 2, alinea 2). Als er al iets relevant is in de context van de Kafala zijn het wel de diverse stortingen die de referentiepersoon in de periode dat hij al in Spanje was, gedaan heeft aan verzoekster of andere leden van het gezin in Spanje. Het gaat om ruim 26 stortingen in de periode november 2007 tot november 2013. Verzoekster wijst er nog op dat de referentiepersoon buiten het kader van die stortingen nog regelmatig naar Marokko ging en op die ogenblikken ook geld en hulp aan het gezin gaf. Het punt is dat de beslissing de relevantie van de stortingen volledig verwerpt in dit in strijd met precies 'de context' van de situatie.

3.2.

De bestreden beslissing miskent naast het Kafala-vonnis ook andere stukken die door verzoekster werden ingediend. Zo heeft verzoekster stukken voorgebracht die haar aanwezigheid in België ook in juni en september 2020 aantoonen. Dit blijkt ook uit de ingediende stukken ondermeer attesten van dokter [D.] te Ronse van juni en september 2020 en bewijzen van laboonderzoeken bij Labo [N.] te Evergem op 4.9.2020. (zie feitelijk gedeelte). Deze stukken worden genegeerd, alleszins niet betrokken bij de beoordeling, waar de beslissing stelt dat verzoekster 'zonder hulp van haar broer nog iets minder dan driejaar in Spanje verbleef (pagina 2, alinea 5). Zoals in het feitenrelaas vernield verbleef verzoekster sedert december 2019 ononderbroken in België, en was het niet bij haar broer wonen beperkt tot ongeveer een jaar. De broer diende eerst een woonst en werk te zoeken, en dit was maar het geval einde 2018.

Het punt is dat de beslissing de vermelde stukken negeert, minstens onzorgvuldig is in haar beoordeling van de periode dat verzoekster zonder de referentiepersoon nog in Spanje verbleef.

De beslissing hanteert dan ook geen afdoende motivering, daar zij onjuist motiveert.

3.3.

De bestreden beslissing houdt ook geen rekening met het document 'attestation de non-revenu' ingediend door verzoekster.

Het wordt op geen enkele wijze betrokken bij de beoordeling van het ten laste zijn (zie ook verder).

3.4.

Door diverse stukken ingediend door verzoekster niet bij de beoordeling te betrekken is de beslissing onzorgvuldig, alleszins schendt zij op die wijze de bepalingen van artikel 47/1 § 2 en 47/3 § 2 vreemdelingenwet, en de motiveringsverplichting.

3.5.

De nota met opmerkingen beperkt zich op dit punt tot het stellen dat het volstaat dat verzoekster kennis heeft van de motieven en dat uw Raad enkel moet nagaan of de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

In feite stelt de nota op die wijze dat de bestreden beslissing diverse stukken naast zich kan neerleggen als er maar gemotiveerd is in vernielde zin.

Het standpunt van de nota kan niet worden bijgetreden. De materiële motiveringsplicht is niet beperkt tot het gegeven dat verzoekster kennis heeft van de motivering. Deze motiveringsplicht impliceert dat met alle ingediende stukken, minstens met een groot aantal en met essentiële stukken, rekening wordt gehouden en dat deze betrokken worden in de motivering van de beslissing. Minstens dient de motivering zorgvuldig te zijn.

Dit is in casu niet het geval.

In die zin geeft de nota geen antwoord op wat verzoekster in dit onderdeel heeft gesteld.

4.

Derde onderdeel, onterechte verwerping van het deel uitmaken van het gezin, als grond voor het verblijfsrecht

4.1.

Op zich volstaat het in hoofde van verzoekster aan te tonen dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van origine of in het land van herkomst.

Enkel in de tweede alinea van pagina 2 van de beslissing wordt in dat kader gemotiveerd.

De beslissing stelt dat verzoekster 'onvoldoende' aantoont deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon meteen voor haar komst naar België. Als argument wordt dan gegeven dat verzoekster nog driejaar lang in Spanje is gebleven terwijl de referentiepersoon in België was, en dat dan ook niet redelijkerwijze kan besloten worden dat zij deel uitmaakte van het kerngezin van de referentiepersoon. Met betrekking tot de documenten met betrekking tot de samenwoning in Marokko wordt gesteld dat deze enkel aantonen dat verzoekster 'ooit' hetzelfde adres heeft gedeeld met de referentiepersoon voor zijn vertrek in 2009 naar Spanje. Er wordt ook gesteld dat uit het attest zou blijken dat verzoekster gescheiden was zodat zij niet tot het kerngezin behoord zou hebben.

In eerste instantie wordt opgemerkt dat op basis van de ingediende stukken en conform artikel 47/1 § 2 en 47/3 § 2 vreemdelingenwet het deeluitmaken van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst of oorsprong dient onderzocht te worden.

Verzoekster is van mening dat zowel het deel uitmaken van het gezin in Marokko als het deel uitmaken van het gezin in Spanje dienden beoordeeld te worden. Maar één van beide situaties volstaat. Alleszins kan de realiteit van de samenwoning in Marokko een bijkomend element vormen om de realiteit van de samenwoning in Spanje te ondersteunen.

4.2.

In feite oordeelt de beslissing enkel over de gezinssituatie in Spanje. Maar deze wordt volledig onjuist en met negatie van de voorgebrachte stukken beoordeeld.

Uit de stukken blijkt dat verzoekster effectief bijna vijfjaar deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het gezin kan niet beperkt worden tot de echtgenote en de kinderen, en dat was ook niet zo. Gezien de specifieke verhouding tussen de referentiepersoon en verzoekster (Kafala, handicap verzoekster) heeft de referentiepersoon verzoekster in zijn gezin in Spanje opgenomen vanaf het ogenblik dat zij naar Spanje is gekomen. Het ingediende Certificat Administratif uit Spanje bevestigt dit. Dit attest bevestigt dat verzoekster van 15.10.2014 tot 2.12.2019 ingeschreven was op het adres Las Palmas, Pajara. C. Siglo XXI Edificio Roque nublo n° 3 Ptal 03. Dit is hetzelfde adres als dit van de referentiepersoon (zie achterzijde Spaanse identiteitskaart referentiepersoon).

Verzoekster heeft bijgevolg ruim vijfjaar op dat adres gewoond. De stukken worden op dit punt genegeerd.

Het motief dat verzoekster nog driejaar in Spanje zou gebleven zijn nadat haar broer naar België is gekomen en dat dit zou aantonen dat zij niet tot het kerngezin behoorde werd hoger weerlegd. Zij is hooguit één jaar nog in Spanje gebleven en heeft dus op korte termijn haar broer vervoegd in België.

Ook het motief dat het deel uitmaken van het gezin 'meteen voor haar komst naar België' het geval zou moeten zijn, staat haaks op de wet. Noch de Belgische wettelijke bepalingen, noch de Burgerschapsrichtlijn stellen deze voorwaarde. De beslissing voegt zo een voorwaarde toe aan de wet. Overigens is verzoekster zo snel dit kon en in feite binnen het jaar nadat deze gevestigd was naar België bij haar broer gekomen.

Wat betreft de vermelding in de beslissing van de echtscheiding van verzoekster. Op 12 september 2007 is verzoekster een gedwongen huwelijk aangegaan met [E.A.A.S.], een kozijn. Dit huwelijk liep bijna onmiddellijk op de klippen omdat verzoekster geen kinderen kon krijgen wegens haar handicap. De man heeft haar aan de deur gezet, en heeft in 2010 een echtscheidingsprocedure ingeleid. De samenwoning van verzoekster met die man was van zeer beperkte duur. Dit staat overigens los van het gegeven dat verzoekster in de periode van haar verblijf in Spanje vanaf 2013 gezin vormde met haar broer. Op dat ogenblik was er al jaren geen gezinsleven meer in het kader van het totaal mislukte huwelijk. Dit 'huwelijk' kan dan ook niet als element gebruikt worden in het kader van de huidige betwisting. De beslissing doet dit ook niet, maar verzoekster hield eraan dit toch toe te lichten.

Ook het motief dat verzoekster niet tot het 'kernegezin' behoorde gaat niet op. Nergens in de wet wordt het begrip 'kernegezin' gehanteerd. Het is een uitvinding van verwerende partij en de vraag is overigens wat dit begrip mag inhouden. Conform artikel 8 EVRM is een gezin mimer op te vatten dan enkel de echtgenoten en de kinderen. Ook alle leden die om 'historische redenen' (in casu Kafala-vonnissen en overlijden ouders) tot het gezin behoren dienen in aanmerking te worden genomen.

Er dient dus aanvaard te worden dat verzoekster in Spanje een gezin vormde met de referentiepersoon. De beslissing schendt de wet en is op dit punt minstens onzorgvuldig.

4.3.

Ook het deel uitmaken van het gezin in Marokko diende onderzocht te worden en vormde op zich een grond voor toepassing van artikel 47/1 § 2 vreemdelingenwet.

In feite beoordeelt de beslissing dit gezinsleven niet.

Het enige motief in dat kader is dat verzoekster en de referentiepersoon 'ooit' hetzelfde adres hebben 'gedeeld'. De terminologie is veelzeggend, maar is niet aanvaardbaar.

Verzoekster en de referentiepersoon hebben op hetzelfde adres gewoond sedert hun geboorte en zeker tot 2008 wanneer de referentiepersoon naar Spanje is gekomen. Het gaat dus om een periode van 24 jaar (verzoekster geboren in 1984). De ingediende documenten bevestigen dit. Komt daar bij dat het vonnis van 24.2.2005 over de Kafala nog bevestigt dat er toen een samenwoning was daar de Kafala over verzoekster aan de referentiepersoon is toebedeeld.

Er dient dus aanvaard te worden dat verzoekster in Marokko een gezin gevormd heeft met de referentiepersoon.

Ook op die basis had het verblijf moeten toegekend worden.

De beslissing schendt de wet en is op dit punt minstens onzorgvuldig.

4.4.

De nota met opmerkingen repliceert niet op dit onderdeel. Zij maakt enkel een punt van het ten laste zijn.

5.

Vierde onderdeel, onterechte verwerping van het ten laste zijn, als grond voor het verblijfsrecht

5.1.

In de paragrafen 1, 2 en 3 van pagina 3 motiveert de bestreden beslissing om het ten laste zijn te verwerpen.

De beslissing stelt dat verzoekster 'onvoldoende' het ten laste zijn bewijst. De 'non imposition à la TH-TSC' en de 'attestation de revenu' hebben betrekking op de situatie in Marokko en zijn 'daarom' niet relevant want verzoekster verblijft geruime tijd in Spanje. De attesten zouden niet uitsluiten dat verzoekster een inkomen heeft in Spanje. Ook zou niet aangetoond zijn dat verzoekster in Marokko geen inkomsten zou hebben die niet onderworpen zijn aan de inkomstenbelasting.

Verder worden de stortingen als 'niet relevant' verworpen, en wordt de situatie in 2005 (Kafala) niet als bewijs aanzien, omdat het geen bestendige ondersteuning zou bewijzen.

Tenslotte wordt nog gesteld dat verzoekster op 'een actieve wijze' het ten laste zijn moet aantonen.

5.2.

De beslissing diende het ten laste zijn te onderzoeken én in Marokko én in Spanje (land van oorsprong, land van herkomst; zie ook hoger in verband met gezinsleven). De beslissing doet dit niet door te stellen dat de attesten in verband met Marokko niet relevant zijn, daar verzoekster al geruime tijd in Spanje verblijft.

5.3.

Een beslissing moet verder genomen worden rekening houdend met het geheel van documenten en elementen die worden aangebracht. De bestreden beslissing doet dit niet.

De afhankelijkheid moet rekening houden met de reële context en met de werkelijke en langdurige periodes van samenwoning.

Ten onrechte bezigt de beslissing het stereotiepe motief dat het ten laste zijn 'op actieve wijze' moet worden aangetoond. Verzoekster heeft dit actief aangetoond door in dat kader diverse documenten voor te leggen.

5.4.

Het is relevant dat er zich in dit dossier een specifieke situatie van Kafala sedert 2005 voordoet. Het gaat niet op het zo voor te stellen dat deze situatie zich dan enkel in 2005 situeert. Uiteraard impliceert de tenlasteneming dat de referentiepersoon over langere periodes voor verzoekster instaat.

Zoals hoger gesteld miskent de bestreden beslissing deze specifieke situatie en in feite de ganse Kafala, dus ook op het punt van het tenlaste zijn.

De beslissing miskent ook de samenhang tussen deze Kafala en het gegeven dat de referentiepersoon in de periodes dat hij al in Spanje was storting deed aan verzoekster en de overblijvende gezinsleden in Marokko. Vermelde stortingen zijn wel relevant; het omgekeerde stellen miskent het gegeven op zich van die ondersteuning, maar ook de relatie ervan met de Kafala opdracht.

De beslissing miskent ook de door verzoekster voorgebrachte attesten om aan te tonen dat zij in Marokko geen inkomsten had. Over het attestatie de non-revenu rept de beslissing met geen woord. Ook het attest non-imposition à la TH-TSC wordt niet objectief beoordeeld. Het toont aan dat verzoekster effectief geen inkomen heeft. Het motief dat dit stuk dan niet zou aantonen dat verzoekster geen inkomen zou genieten 'dewelke niet is onderworpen aan de inkomensbelasting' gaat niet op. Zo kan elk bewijs verworpen worden. Verzoekster kan niet gevraagd worden om een negatief bewijs te leveren. Overigens is het gebruikelijk in verband met inkomsten of geen inkomsten het attest non-imposition voor te leggen. Door in casu hierbij dan nog het motief te hanteren van 'niet onderworpen' inkomsten gaat de beslissing aan elke redelijkheid voorbij.

5.5.

Met betrekking tot het ten laste zijn ontwikkelt de nota met opmerkingen in eerste instantie een theoretische stelling met verwijzing naar het arrest Jia en het arrest Reyes.

Verzoekster heeft in het middel de elementen die uit deze arresten naar voor komen correct toegepast en ontwikkeld. Zij heeft de feitelijke situatie van ten laste zijn duidelijk aangetoond, dat deze bestond én in het land van oorsprong én in het land van herkomst, dat verzoekster niet zelf in staat was in haar basisbehoeften te voorzien en dat de afhankelijkheid van haar broer, de referentiepersoon, voor haar noodzakelijk was om in haar basisbehoeften te voorzien.

In tweede instantie maakt de nota met opmerkingen een punt van het Kafala-gegeven, met name dat door dat vonnis van 2005 zij officieel ten laste was van haar broer, de referentiepersoon.

De nota stelt dat volgens de Marokkaanse wetgeving het ten laste zijn op basis van de Kafala ophoudt wanneer verzoekster gehuwd is. Verzoekster is gehuwd van 2007 tot en met 2010 en in die zin zou het ten laste zijn van haar broer op basis van de Kafala niet meer van toepassing zijn.

Verzoekster is inderdaad gehuwd geweest, maar dit huwelijk heeft slechts korte tijd geduurd; het ging om een door de familie opgedrongen huwelijk met een familielid, en dit in de context dat verzoekster die een dwerg was, toch zou gehuwd zijn. Dit huwelijk was van in het begin tot mislukken gedoemd, en verzoekster werd dan ook na korte tijd door haar echtgenoot gedumpt ondermeer omdat zij geen kinderen kon krijgen. Zij is dan onmiddellijk terug moeten vallen op de steun en afhankelijkheid van haar broer.

Wat in casu telt is de realiteit en feitelijke situatie van afhankelijkheid (zie arrest Reyes), en niet de theoretische gang van zaken die een einde maakt aan de Kafala. Het is niet omdat de Kafala ophoudt, of tijdelijk geen gevolg meer heeft door een in feite theoretisch huwelijk, dat de afhankelijkheid van haar broer hierdoor voor de toekomst zou opgeheven zijn. De Kafala maakt precies dat verzoekster effectief afhankelijk was van haar broer, en die afhankelijkheidstoestand heeft zich daarna doorgezet, al of niet ondersteund door het Kafala vonnis. Want het is evident zo dat de afhankelijkheid van een echtgenoot in het kader van een huwelijk, ook ophoudt wanneer er een echtscheiding tussenkomt, zoals in casu.

Zoals hoger geschetst is deze afhankelijkheidssituatie van verzoekster ten opzichte van haar broer ook de realiteit geweest én eerst in Marokko, én later in Spanje en tenslotte in België.

Ten onrechte stelt de nota ook nog dat er geen stukken zouden voorgelegd worden dat verzoekster in Spanje ten laste was van de referentiepersoon. Dit is in die zin onjuist dat zolang verzoekster nog in Marokko was en haar broer in Spanje deze laatste gelden overmaakte aan verzoekster (wat blijkt uit de neergelegde stukken). Eens verzoekster bij haar broer in Spanje woonde (wat bewezen is) heeft hij haar ter plaatse onderhouden en is het logisch dat hij haar geen gelden meer overmaakte. Verzoekster heeft nooit een eigen inkomen gehad wat a contrario bewijst dat zij van haar broer afhankelijk was.

6.

Vijfde onderdeel: de toepassing van artikel 47/1, 3° vreemdelingenwet

6.1.

Verzoekster heeft diverse medische documenten voorgebracht die ook aantoonde dat zij voor toepassing van artikel 47/1, 3° vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Zij heeft ernstige gezondheidsredenen en dit was ook een reden waarom zij de persoonlijke verzorging van de referentiepersoon behoefde.

Uit de meegedeelde stukken bleken de gezondheidsproblemen. Verzoekster is een dwerg en dient om die reden als volwassen persoon te worden bijgestaan om een min of meer normaal leven te kunnen leiden.

6.2.

De bestreden beslissing voegt aan artikel 47/1, 3° vreemdelingenwet een voorwaarde toe die er niet in staat. De beslissing stelt dat het moet gaan om bijstand die verzoekster 'strikt zou moeten behoeven'.

Die voorwaarde staat nergens in de wet.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

6.3.

Het is niet omdat verzoekster een beperkte periode zonder haar broer heeft kunnen overleven dat de voorwaarde van artikel 47/1, 3° vreemdelingenwet niet zou vervuld zijn.

Verzoekster is gezien haar handicap steeds afhankelijk geweest van derden, en zoals het overzicht van haar verblijfssituatie laat zien, was dit het grootste deel van de tijd in het kader van de opvang door haar broer.

6.4.

De bestreden beslissing stelt ook dat het voor de administratie 'niet mogelijk is om na te gaan welke de medische problematiek' van verzoekster is, daar een deel van de stukken in het Spaans zijn.

Dergelijk motief is niet redelijk.

Op de stukken staan medische termen die ook begrijpbaar zijn voor wie het Spaans niet hanteert. Ook omwille van de schending van artikel 47/1, 3° vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel dient de beslissing vernietigd te worden.

6.5.

De nota met opmerkingen repliceert niet op wat hier gesteld is met betrekking tot de toepassing van artikel 47/1, 3° vreemdelingenwet, wat een specifieke grond is voor toepassing van de gezinshereniging."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift en de synthesememorie blijkt ook dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan deze beslissing ten grondslag liggen kent. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is dan ook bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij of zij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de

rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekster aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

3.4. Verzoekster diende een aanvraag tot familiehereniging in, waarbij zij zich beriep op haar hoedanigheid van "ander familielid" van een Spaanse onderdaan zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De aanvraag werd gedaan in functie van haar broer. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband nog als volgt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

3.5. De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft gesteld dat de Uniewetgever "een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt" (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman verder de volgende uitlegging gegeven:

"Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van

financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de “andere familieleden” van de burger van de Unie “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de aanvrager in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van diens gezin, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie “die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, die erin bestaan het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vrijwaren en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttig effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben dus tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot, nrs. 86 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie “te begeleiden naar” het gastland waar deze burger het primair verblijfsrecht, dat is verbonden aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term “begeleiden” slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Omtrent het begrip ‘ten laste zijn’ stelde het Hof van Justitie in het arrest Rahman verder het volgende:

“Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid

van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 31-33).

Het Hof van Justitie heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst “op het ogenblik” dat de derdelander verzoekt om “zich bij de burger van de Unie te voegen” te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich “te voegen” bij de burger van de Unie in het gastland waar deze laatste het primaire verblijfsrecht geniet.

Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst “te begeleiden” naar het gastland, maar zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoont dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst “te vervoegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is ‘begeleiden’), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is ‘vervoegen’). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nr. 33).

3.6. In een eerste onderdeel van het middel bekritiseert verzoekster de beoordeling in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat niet blijkt dat er sprake is van een schending van het recht van vrij verkeer van de Spaanse referentiepersoon, nu deze reeds jarenlang gebruik maakt van zijn recht van vrij verkeer waarbij hij zich ook liet vergezellen van zijn echtgenote en kinderen en niets erop wijst dat hij zich ertoe gedwongen zou zien België of de Europese Unie te verlaten indien verzoekster niet in België kan verblijven. Meer concreet luidt deze beoordeling als volgt:

“Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 09.07.2018 in België verblijft. Voor haar definitieve komst naar België, verbleef betrokkene kortstondig in België tussen 04.12.2019 (volgens eigen verklaringen van betrokkene bij de aflevering van de aankomstverklaring dd 05.02.2020) en 04.03.2020 (datum waarop een woonstcontrole werd uitgevoerd). Zij was daarbij in het bezit van hetzelfde Marokkaans Paspoort en dezelfde Spaanse verblijfskaart, dewelke ze bij de huidige procedure heeft voorgelegd. Betrokkene meldde zich vervolgens pas op 18.06.2021 terug bij de gemeente Ronse om er het verblijfsrecht aan te vragen. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen

(cf conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1,2", en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds jarenlang gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. Hij liet zich daarbij ook vergezellen door zijn gezin nl. echtgenote en kinderen. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Dat betrokkene bovendien in het bezit is van een Spaanse verblijfstitel, wil zeggen dat mevrouw zelf ook belangen heeft in Spanje dewelke geen verband houden met haar broer in België. Wij beschikken niet over informatie waaruit blijkt om welke reden betrokkene deze verblijfskaart heeft verkregen. Het kan evengoed zijn omwille van tewerkstelling, studies, als om een gezinshereniging met iemand anders. Het bewijst echter onrechtstreeks de onafhankelijkheid van betrokkene tegenover haar broer."

Verzoekster leest in deze motivering dat volgens het bestuur het "recht op gezinshereniging erop gericht [zou zijn] de burger van de Unie te 'ontmoedigen' om vrij naar een ander EU-land te verhuizen wanneer hij zou weten dat personen die deel uitmaken van zijn gezin zich niet bij hem of haar zouden kunnen vestigen." In de voormelde motivering kan evenwel geenszins worden gelezen dat de wettelijke bepalingen inzake het recht op gezinshereniging voor de zogenaamde "andere familieleden" beogen het recht op vrij verkeer van de Unieburger te "ontmoedigen", net integendeel. Verweerder heeft correct aangegeven dat het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet tot doel heeft het vrij verkeer van de Unieburger te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. Deze bepalingen moeten zo voorkomen dat de Unieburger mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België, het gastland, niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. Er kan niet worden vastgesteld dat de voormelde beschouwingen van verweerder inzake artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn of nog de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot in de zaak Rahman (C-83/11) voor het Hof van Justitie incorrect zijn of verweerder vertrekt van uitgangspunten die in strijd zijn met de bedoeling en de tekst van de Burgerschapsrichtlijn.

In zoverre verzoekster vervolgens aangeeft te betwisten dat verweerder kon besluiten dat het recht van vrij verkeer van de Spaanse referentiepersoon niet in het gedrang is op basis van de vaststelling dat hij reeds jaren gebruikt maakt van zijn recht van vrij verkeer, merkt de Raad allereerst op dat – gelet op wat voorafgaat – verweerder wel degelijk kon oordelen dat de Belgische interne bepalingen moeten worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, met name het vrijwaren van het vrij verkeer van de Unieburger en het bevorderen van de eenheid van het gezin. In dit licht acht de Raad de vaststelling wel degelijk pertinent dat de referentiepersoon, hierin gevolgd door zijn echtgenote en kinderen, reeds jaren gebruik maakt van zijn recht van vrij verkeer, met name sinds 9 juli 2018, en hij hierin niet werd gehinderd door het gegeven dat verzoekster hem niet vergezelde. Verzoekster vroeg pas op 18 juni 2021 de gezinshereniging met haar broer. Daarnaast blijkt uit de verdere motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat verweerder wel degelijk ook concreet is nagegaan of verzoekster aan de hand van de door haar aangebrachte stukken heeft aangetoond dat zij, van in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon of te zijnen laste is. Hij stelde evenwel vast dat dit bewijs niet werd geleverd. In deze omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat verweerder enige voorwaarde aan de wet zou hebben toegevoegd of zou hebben gehandeld in strijd met de Burgerschapsrichtlijn of de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet. Enig onzorgvuldig handelen blijkt evenmin.

3.7. In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat enkele van de door haar voorgelegde stukken werden miskend of genegeerd, waardoor de bestreden weigeringsbeslissing op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

Verzoekster wijst in eerste instantie op de door haar voorgelegde 'kafala' van 24 februari 2005. Zij betoogt dat het niet gaat om een loutere verklaring, maar om een verplichting tot volledige tenlasteneming die in de context van het overlijden van de ouders door de referentiepersoon werd opgenomen voor zijn broers en zussen. Zij voert ook aan dat dit stuk relevant is voor de beoordeling van zowel het ten laste zijn als het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon en dat dit stuk onterecht niet werd betrokken bij de beoordeling van het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in Marokko.

Verweerder beoordeelde het voormelde stuk in de bestreden weigeringsbeslissing als volgt:

“Ook het afschrift van het Kafala-attest van 24.02.2005 welk werd afgeleverd op 24.06.2019 vormt geen bewijs dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon in Spanje, daar het attest betrekking heeft op de situatie in Marokko in 2005. Dat de referentiepersoon ooit verklaarde financieel voor zijn broers en zussen in te staan, na het overlijden van hun ouders (cf overlijdensattesten), betekent nog niet dat hij zulks ook effectief heeft gedaan, noch dat hij dat tot op heden zou hebben ingestaan voor betrokkene. In ieder geval liggen geen bewijzen voor van een bestendige financiële of materiele ondersteuning van betrokkene door de referentiepersoon, noch liggen relevante bewijzen van onvermogen voor van betrokkene (uit de voorgelegde Spaanse verblijfskaart blijkt bijvoorbeeld dat betrokkene toegang had tot de arbeidsmarkt aldaar, bewijzen zijn dus onontbeerlijk).”

De Raad stelt vast dat in de vertaling van het betreffende stuk, dat is opgenomen in het administratief dossier, kan worden gelezen dat op 22 februari 2005 twee notarissen ('adouls') op vraag van de Spaanse referentiepersoon een verklaring acteerden. Het blijkt te gaan om een verklaring van enkele getuigen dat de referentiepersoon de tenlasteneming ('kafala') op zich neemt van zijn zussen en broers, dit na het overlijden van hun ouders. Verzoekster was op dat ogenblik net geen 21 jaar. De geacteerde verklaring werd vervolgens gehomologeerd door een Marokkaanse rechtbank.

Uit het betreffende stuk kan slechts blijken dat de referentiepersoon in 2005, na het overlijden van zijn ouders, de tenlasteneming van zijn broers en zussen op zich nam, zoals bevestigd door verschillende getuigen. De Raad leest hierin evenwel geen verplichting voor de referentiepersoon tot volledige tenlasteneming die in de context van het overlijden van de ouders werd bepaald, en al zeker niet voor de rest van zijn leven. Er blijkt niet dat verweerder verkeerdelijk, of met miskening van dit stuk, heeft vastgesteld dat dit stuk betrekking heeft op de situatie in Marokko in 2005 en dit in wezen niets zegt over de meer recente situatie of over de situatie tijdens verzoeksters verblijf in Spanje. Gelet op deze vaststellingen, en waar volgens verweerder Spanje is te beschouwen als het land van herkomst van verzoekster, gelet op haar Spaanse verblijfskaart, achtte verweerder de 'kafala' niet van aard het bewijs te kunnen leveren van het ten laste zijn van in het land van herkomst. Er blijkt niet dat aan deze determinerende motieven een onzorgvuldige feitenvinding ten grondslag ligt of hiermee de voorgelegde 'kafala' wordt miskend. Het gestelde door verweerder dat dit stuk niet aantoonde dat de referentiepersoon in 2005 daadwerkelijk zijn broers en zussen ten laste nam, wordt door de Raad als een niet-determinerend en overtollig motief beschouwd. Zelfs voor zover dit gestelde niet geheel strookt met dit stuk, vermag dit niet te kunnen leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

In zoverre verzoekster nog betoogt dat de 'kafala' onterecht niet werd betrokken bij de beoordeling inzake het, in het land van herkomst, deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon, merkt de Raad op dat verweerder duidelijk heeft aangegeven dat volgens hem voor de beoordeling van de voorliggende aanvraag Spanje als het land van herkomst is te beschouwen en dat bijgevolg minstens ook dient te zijn aangetoond dat zij in dit land, voor haar komst naar België, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Nu uit de voorgelegde 'kafala' niet kan blijken dat verzoekster in Spanje deel uitmaakte van het gezin of het huishouden van de referentiepersoon, wat verzoekster als dusdanig trouwens ook niet aangeeft, valt niet in te zien waarom dit stuk nog specifiek diende te worden besproken in het deel van de motivering inzake het, in het land van herkomst, deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon. Enig onzorgvuldig handelen kan andermaal niet worden vastgesteld.

In het verlengde van haar kritiek op de beoordeling inzake de 'kafala' stelt verzoekster, in antwoord op het motief dat de voorgelegde stellingen aan derden niet relevant zijn, nog dat *“in de context van de*

Kafala” de diverse stortingen die de referentiepersoon deed aan de andere gezins- of familieleden toen hij nog in Spanje verbleef wel degelijk ook relevant zijn. Zij benadrukt dat het gaat om ruim 26 stortingen in de periode van november 2007 tot november 2013. Zij geeft aan dat deze context onterecht niet in rekening is gebracht.

De Raad herhaalt dat niet blijkt dat verweerder verkeerdelijk, of met miskennis van de voorgelegde ‘*kafala*’, heeft vastgesteld dat dit stuk betrekking heeft op de situatie in Marokko in 2005 en dit in wezen niets zegt over de meer recente situatie of over de situatie tijdens het verblijf van verzoekster in Spanje. In deze situatie blijkt niet dat verzoekster met goed gevolg kan aanvoeren dat bij de beoordeling van de voorgelegde bewijzen van stortingen in de periode van november 2007 tot november 2013 “*de context van de kafala*” onterecht niet of onvoldoende in rekening zou zijn gebracht. Daarnaast acht de Raad het ook niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat niet blijkt dat financiële steun die de referentiepersoon in het verleden heeft gegeven aan zijn echtgenote of aan andere familieleden, dit op een ogenblik dat verzoekster reeds enige tijd meerderjarig was, ook voor verzoekster zou zijn bedoeld. De voorgelegde ‘*kafala*’ doet hierover niet anders oordelen. Er kan niet blijken dat de zogenaamde “*context van de Kafala*” maakt dat het zonder meer als bewezen zou moeten worden beschouwd dat deze steun (mede) voor verzoekster was bedoeld, niettegenstaande hiervan nergens sprake is. Het merendeel van de geldtransfers werd trouwens ook gedaan door de referentiepersoon aan zijn echtgenote en niet aan verzoekster of haar broers/zussen.

Daarenboven heeft verweerder nog gemotiveerd dat de geldstortingen, ook de drie ongedateerde stortingen die wel aan verzoekster werden gedaan, dateren van de periode waarin verzoekster nog in Marokko verbleef, terwijl volgens verweerder Spanje het land van herkomst is. Verweerder heeft duidelijk geoordeeld dat verzoekster, om in aanmerking te komen voor het gevraagde verblijfsrecht, moet aantonen dat zij in het land van herkomst Spanje ten laste is van de Spaanse referentiepersoon. Verweerder stelde vast dat verzoekster niet het bewijs leverde dat zij in dit land, voor de komst naar België, nog financieel of materieel ten laste werd genomen door de referentiepersoon of dat zij in dit land onvermogen was en bijgevolg was aangewezen op financiële of materiële ondersteuning van de referentiepersoon. In het licht van deze determinerende redengeving in de bestreden weigeringsbeslissing, die door verzoekster niet wordt weerlegd (zie ook de verdere bespreking), blijkt niet dat verzoekster een voldoende belang heeft bij voormelde kritiek.

In tweede instantie betoogt verzoekster dat onterecht geen rekening is gehouden met het gegeven dat zij sinds december 2019 ononderbroken in België zou verblijven. Zij wijst erop dat de door haar voorgelegde attesten van een dokter in Ronse en van labo-onderzoeken in Evergem aantonen dat zij in juni en september 2020 aanwezig was op het Belgische grondgebied. Deze stukken zijn volgens haar onterecht niet in rekening gebracht en/of werden volgens haar miskend. Zij stelt dat bijgevolg incorrect werd vastgesteld dat zij zonder hulp van haar broer nog iets minder dan drie jaar in Spanje verbleef. Zij benadrukt dat het niet wonen bij haar broer beperkt bleef tot een periode van ongeveer één jaar. Zij merkt op dat haar broer in België eerst nog werk en een woning diende te zoeken en hij hier maar eind 2018 in is geslaagd.

Deze kritiek is gericht tegen de volgende beoordelingen in de bestreden weigeringsbeslissing:

“Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 09.07.2018 in België verblijft. Voor haar definitieve komst naar België, verbleef betrokkene kortstondig in België tussen 04.12.2019 (volgens eigen verklaringen van betrokkene bij de aflevering van de aankomstverklaring dd 05.02.2020) en 04.03.2020 (datum waarop een woonstcontrole werd uitgevoerd). Zij was daarbij in het bezit van hetzelfde Marokkaans Paspoort en dezelfde Spaanse verblijfskaart, dewelke ze bij de huidige procedure heeft voorgelegd. Betrokkene meldde zich vervolgens pas op 18.06.2021 terug bij de gemeente Ronse om er het verblijfsrecht aan te vragen.”

en:

“Zoals hierboven reeds werd aangegeven, verblijft de referentiepersoon sedert juli 2018 in België. Betrokkene zelf kwam pas in juni 2021 naar België. Blijkens de Spaanse verblijfskaart van de referentiepersoon alsook de voorgelegde stortingsbewijzen aan derden dewelke verricht werden door de referentiepersoon, kan weliswaar vastgesteld worden dat betrokkene en de referentiepersoon wel hetzelfde adres hebben gedeeld. Echter het loutere feit dat betrokkene en de referentiepersoon in het verleden woonachtig waren op hetzelfde adres kan de vaststelling dat betrokkene nog drie jaar lang in

Spanje is gebleven terwijl de referentiepersoon er voor koos om zijn leven in België verder te zetten, niet weerleggen.”

In zoverre verzoekster thans voorhoudt dat zij sinds december 2019 ononderbroken in België zou verblijven, en met dit gegeven onterecht geen rekening werd gehouden, moet worden vastgesteld dat dit gegeven geen steun vindt in de voorliggende stukken. Zoals verweerder correct aangaf in zijn beslissing blijkt uit het administratief dossier dat een wijkagent op 4 maart 2020 een onderzoek deed naar de vraag of verzoekster al dan niet tijdig het Belgische grondgebied had verlaten, nadat zij op basis van haar paspoort en Spaanse verblijfsvergunning een aankomstverklaring had ontvangen. De wijkagent stelde vast dat verzoekster sinds 20 februari 2020 daadwerkelijk was vertrokken.

Het enkele gegeven dat verzoekster zowel in juni als in september 2020 op het Belgische grondgebied medische onderzoeken liet uitvoeren, weerlegt de door de wijkagent gedane vaststelling nog niet dat zij op 20 februari 2020 wel degelijk was vertrokken en dit betekent ook niet dat zij sinds december 2019 ononderbroken in België zou hebben verbleven. Zoals verweerder vaststelde, uitte verzoekster inderdaad ook pas op 18 juni 2021 een intentie om haar broer te vervoegen in België, niettegenstaande zij thans aangeeft dat haar broer reeds sinds eind 2018 werk en huisvesting had in België. Zoals zal blijken uit de verdere bespreking van het middel, blijkt verder niet dat de voormelde door verzoekster aangehaalde (medische) stukken van aard zijn dat deze de gedane determinerende vaststellingen van het bestuur inzake het te leveren bewijs van het, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon kunnen weerleggen. Er wordt verwezen naar deze verdere bespreking. Verzoekster heeft voor het overige dan ook geen voldoende belang bij haar kritiek.

In derde instantie betoogt verzoekster dat, bij de beoordeling van het ten laste zijn, onterecht geen rekening is gehouden met het door haar voorgelegde *“attestation de non-revenu”*. Dit betoog is pertinent onjuist. In de bestreden weigeringsbeslissing kan immers worden gelezen: *“Betrokkene toont daarnaast onvoldoende aan ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst. Vooreerst toont zij niet aan onvermogen te zijn in haar land van herkomst. Betrokkene legt een ‘Attestation de non-imposition à la TH-TSC’ en een ‘Attestation de revenu’ voor. Beide documenten hebben echter betrekking op haar situatie in Marokko. De attesten zijn daarom niet relevant, betrokkene verblijft immers klaarblijkelijk reed geruime tijd in Spanje. De attesten sluiten dan ook niet uit dat betrokkene in Spanje, het land waar zij verblijfsrecht geniet, een inkomen heeft. Bovendien tonen deze stukken niet aan dat betrokkene vanuit Marokko geen inkomen zou genieten dewelke niet is onderworpen aan de inkomstenbelasting.”*

3.8. In een derde onderdeel van het middel argumenteert verzoekster dat onterecht werd geoordeeld dat zij niet het bewijs leverde dat zij, van in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Zij betoogt dat zowel het deel uitmaken van het gezin in Marokko als het deel uitmaken van het gezin in Spanje diende te worden beoordeeld, alsook dat een van deze situaties kan volstaan. Minstens is zij van mening dat de realiteit van de samenwoning in Marokko een bijkomend element vormt om de realiteit van de samenwoning in Spanje te ondersteunen. Zij betoogt dat de gezinssituatie in Spanje incorrect en met miskennis van de voorgebrachte stukken werd beoordeeld. Zij stelt dat uit de stukken blijkt dat zij bijna vijf jaar deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Spanje, en dit vanaf haar komst naar dit land. Zij wijst op een attest uit Spanje dat bevestigt dat zij van 15 oktober 2014 tot 2 december 2019 stond ingeschreven op het adres van de referentiepersoon in Spanje. De gezinssituatie in Marokko is volgens haar onterecht niet beoordeeld.

In het reeds aangehaalde arrest Rahman van het Hof van Justitie wordt het begrip *“land van herkomst”* omschreven als *“de staat [...] waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen”* (§ 31). Verzoekster verklaart zelf dat zij reeds sinds eind 2013 in Spanje verblijft. Ter terechtzitting bevestigt zij dat zij er een verblijfsrecht verkreeg op basis van haar eerdere huwelijk en niet in functie van haar broer. Vanuit Spanje kwam zij vervolgens naar België. Verweerder heeft dus terecht geoordeeld dat voor de huidige procedure Spanje als het land van herkomst is te beschouwen.

Hierboven werd er verder reeds op gewezen dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is *‘begeleiden’*). De term *“begeleiden”* slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Zoals verweerder vaststelde in zijn beslissing, verhuisde de referentiepersoon in juli 2018 vanuit Spanje naar België. Pas op 5 februari 2020 meldde verzoekster zich een eerste keer aan bij de Belgische autoriteiten, met name bij de gemeente Kuurne, waarbij zij verklaarde in België te zijn aangekomen op 4 december 2019. Zelfs voor zover zij alsnog zou moeten worden gevolgd in haar stelling dat zij sindsdien het Belgische grondgebied niet heeft verlaten, quod non, blijft de vaststelling dat verzoekster zeker gedurende één jaar en vijf maanden in Spanje is blijven wonen, nadat de referentiepersoon naar België kwam. Verzoekster houdt volkomen onterecht voor als zou zij "hooguit één jaar" in Spanje zijn gebleven zonder de referentiepersoon of als zou zij op korte termijn haar broer hebben vervoegd in België. Zelfs waar verzoekster aanvoert dat haar broer eerst nog werk en huisvesting diende te zoeken, geeft zij zelf aan dat dit het geval was eind 2018. Vervolgens bleef verzoekster nog ongeveer een jaar in Spanje, terwijl de echtgenote en kinderen van de referentiepersoon hem wel reeds vervoegden in België. Er kan in deze situatie geen sprake van zijn dat verzoekster de referentiepersoon begeleidde naar België en dat zij gezamenlijk de grensoverschrijdende beweging maakten. Zelfs al zou hiervoor niet noodzakelijk zijn vereist dat dit op exact hetzelfde ogenblik plaatsvindt, dan nog kan hiervan niet langer sprake zijn indien er een periode van bijna anderhalf jaar is verstreken.

Bovendien wijst de Raad er andermaal op dat de wijkagent bij zijn woonstcontrole van 4 maart 2020 wel degelijk heeft vastgesteld dat verzoekster op 20 februari 2020 was vertrokken, zodat het tijdstip waarop verzoekster definitief naar België kwam wel degelijk nog later dient te zijn geweest. Pas op 18 juni 2021 uitte verzoekster haar intentie om samen met haar broer te willen verblijven in België, als deel uitmakend van zijn gezin.

De stukken inzake een aanwezigheid van verzoekster in België in juni en september 2020 zijn niet van aard dat hiermee alsnog het bewijs kan worden geleverd van het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in Spanje in de periode voorafgaand aan haar komst naar België. Zelfs al zou moeten worden aangenomen dat verzoekster reeds sinds juni 2020 opnieuw in België verblijft, blijft de vaststelling overeind dat van een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging met de referentiepersoon geen sprake is. Een voldoende belang bij haar stelling dat deze stukken onvoldoende in rekening zijn gebracht, is dus niet voorhanden.

Gelet op de gedane vaststellingen, vermag verzoekster met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat niet blijkt dat zij, van in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon niet te weerleggen. Er blijkt geenszins dat enige voorwaarde werd toegevoegd aan de wet door te vereisen dat hiervoor dient te worden aangetoond dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in de periode voorafgaand aan haar komst naar België. Hiermee werd enkel een redelijke invulling gegeven aan de relevante wettelijke bepalingen, in het licht van de ter zake van toepassing zijnde rechtspraak van het Hof van Justitie.

De beschouwingen van verzoekster inzake haar eerdere mislukte huwelijk kunnen evenmin afbreuk doen aan de determinerende motieven inzake het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon, dit van in het land van herkomst. In dit verband blijft verzoekster trouwens nog in gebreke voldoende duidelijkheid te scheppen. Zo wijst zij er thans op dat zij in september 2007 een gedwongen huwelijk aanging en dat in 2010 de echtscheidingsprocedure werd ingeleid. Evenwel moet worden opgemerkt dat verzoekster aangeeft in 2013 naar Spanje te zijn gekomen en dat zij op de terechtzitting bevestigde dat zij in Spanje een verblijfsrecht verkreeg op basis van een huwelijk. Concrete bewijsstukken ter zake worden door verzoekster ook niet aangebracht.

Voor zover als nodig merkt de Raad nog op dat een eenvoudige lezing van de bestreden weigeringsbeslissing toelaat vast te stellen dat verweerder met het begrip 'kernegezin' niet zozeer louter verwijst naar de echtgenote en kinderen van de referentiepersoon, maar hij hierbij ook doelt op overige familieleden die deel uitmaken van het huishouden, zoals dit wordt bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelde vast dat niet blijkt dat dit het geval was voor verzoekster in de periode voor haar komst naar België. Verzoeksters kritiek kan geen afbreuk doen aan de beoordeling van het bestuur.

Verzoekster kan ten slotte niet worden gevolgd in haar standpunt dat het noodzakelijk was voor verweerder om nog een concreet onderzoek te voeren naar haar eerdere samenwoning met de referentiepersoon in Marokko. In het licht van wat voorafgaat, en in tegenstelling tot wat verzoekster tracht voor te houden, vermag een eventuele samenwoning van verzoekster met haar broer in het verleden in Marokko, dit is voordat deze laatste in 2009 naar Spanje verhuisde, niet determinerend te zijn inzake de vraag of verzoekster in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon,

zoals bedoeld in de relevante wetsbepalingen. Verzoekster weerlegt immers de beoordeling niet dat Spanje als het land van herkomst is te beschouwen voor de beoordeling van haar aanvraag. De door verzoekster voorgelegde ‘*kafala*’ van 24 februari 2005 doet hierover ook niet anders oordelen. Voor wat deze ‘*kafala*’ betreft, wordt verwezen naar de eerdere bespreking hieromtrent.

3.9. In een vierde onderdeel van het middel bekritiseert verzoekster de motivering dat zij niet heeft aangetoond van in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon. Ook hier betoogt zij dat verweerder het ten laste zijn diende te onderzoeken zowel in Marokko als in Spanje en dat dit onterecht niet is gebeurd wat Marokko betreft. Verder voert zij aan dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met het geheel van documenten en elementen die zij heeft aangebracht. Zij wijst opnieuw op de specifieke situatie van de ‘*kafala*’ uit 2005, die volgens haar impliceert dat de referentiepersoon haar voor een langere periode ten laste neemt. Verzoekster betoogt dat deze specifieke situatie wordt miskend, net als de samenhang tussen de ‘*kafala*’ en het gegeven dat de referentiepersoon in de periode waarin hij al in Spanje was storting deed aan haar en aan overgebleven familieleden in Marokko. Zij herhaalt dat deze storting wel degelijk relevant zijn, ook deze aan de andere familieleden. Zij stelt nog dat de voorgelegde stukken inzake het niet hebben van inkomsten in Marokko worden miskend en merkt op dat, van zodra zij bij haar broer in Spanje woonde, zij door hem ter plaatse werd onderhouden en dat zij nooit een eigen inkomen heeft gehad.

De Raad herhaalt dat in het arrest Rahman van het Hof van Justitie het begrip “*land van herkomst*” wordt omschreven als “*de staat [...] waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen*”, waardoor in het geval van verzoekster Spanje terecht werd aangeduid als land van herkomst. De door verzoekster voorgelegde stukken over een mogelijke afhankelijkheidssituatie toen zij nog in Marokko verbleef zijn dus niet determinerend. Zelfs al zou verzoekster tijdens het eerdere verblijf in Marokko ten laste zijn geweest van de referentiepersoon, dan kan dit niet volstaan opdat kan worden vastgesteld dat zij van in het land van herkomst ten laste is van deze persoon. Uit de voorgaande bespreking inzake artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en het arrest Rahman van het Hof van Justitie volgt dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst “*op het ogenblik*” dat de derdelander verzoekt om “*zich bij de burger van de Unie te voegen*” te wiens laste hij stelt te zijn.

Verweerder heeft allereerst vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde onvermogen te zijn in haar land van herkomst, dit is Spanje.

Hij hield hierbij wel degelijk rekening met het door verzoekster voorgelegde, uit Marokko afkomstige, “*attestation de non-imposition à la TH-TSC*” van 9 april 2021 waarin staat dat verzoekster er niet onderworpen is aan de bedoelde belastingen en met het “*attestation de revenu*” van dezelfde datum dat stelt dat ze in 2020 geen inkomsten genoot in Marokko. Verweerder oordeelde dat deze attesten niet relevant zijn, gelet op het jarenlange verblijf in Spanje. Hij stelde dat deze attesten niet uitsluiten dat verzoekster een inkomen heeft in Spanje, waar ze verblijfsgerechtigd is. Verzoekster toont niet aan dat verweerder deze stukken niet correct heeft beoordeeld. Nu verzoekster ten tijde van de afgifte van deze stukken inderdaad reeds jarenlang verblijf hield in Spanje is het niet onlogisch dat zij in Marokko geen inkomsten meer genoot en zij er niet was onderworpen aan de bedoelde belastingen. Dit alles sluit, zoals verweerder correct opmerkte, niet uit dat verzoekster in Spanje, waar zij verblijfsrecht geniet, een eigen inkomen genoot waarmee zij in haar levensonderhoud kon voorzien. De vermelding dat deze stukken bovendien niet aantonen dat zij vanuit Marokko geen inkomen zou genieten dat niet is onderworpen aan de inkomstenbelastingen is een bijkomend en niet-determinerend motief, zodat de eventuele gegrondheid van de kritiek hierop geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing.

Voormeld motief dat niet blijkt dat verzoekster onvermogen is in het land van herkomst wordt door haar niet weerlegd. Zij beperkt zich thans tot een blote bewering als zou zij nooit een eigen inkomen hebben gehad, maar er blijkt niet dat zij in het kader van haar aanvraag enig (begin van) bewijs heeft voorgelegd dat kan aantonen dat zij in Spanje – waar zij een verblijfsrecht geniet en waar zij, zoals vastgesteld door verweerder, toegang had tot de arbeidsmarkt – zonder eigen inkomsten of onvermogen was.

Daarnaast stelde verweerder vast dat de door verzoekster voorgelegde storting grotendeels aan derden zijn gebeurd en er slechts drie zijn die specifiek aan haar werden gedaan. Hij wees erop dat deze ongedateerd zijn. Nog stelde hij vast dat de storting in alle geval dateren uit de periode dat verzoekster nog in Marokko verbleef en dus geen betrekking hebben op de situatie in het land van herkomst. Hij was nog van mening dat de bedragen te gering zijn om verzoekster toe te laten in haar

levensonderhoud te voorzien. Vervolgens stelde verweerder dat de 'kafala' geen bewijs vormt dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon in Spanje, nu het attest betrekking heeft op de situatie in Marokko in 2005. Hieruit kan volgens hem niet blijken dat de referentiepersoon tot op heden voor verzoekster zou hebben ingestaan. Er liggen volgens verweerder geen bewijzen voor van bestendige financiële of materiële ondersteuning van verzoekster door de referentiepersoon.

Er werd reeds vastgesteld dat niet blijkt dat verweerder verkeerdelijk, of met miskenning van de voorgelegde 'kafala', heeft vastgesteld dat dit stuk betrekking heeft op de situatie in Marokko in 2005 en dit in wezen niets zegt over de meer recente situatie of over de situatie tijdens verzoeksters verblijf in Spanje. Hieruit kan niet blijken dat verzoekster in de periode van haar verblijf in Spanje voorafgaand aan de komst naar België zonder eigen inkomsten was of dat zij in deze periode nog concrete materiële en/of financiële steun genoot van de referentiepersoon in België die voor haar noodzakelijk was om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Dit stuk werd in rekening gebracht en het enkele gegeven dat verzoekster niet akkoord gaat met de beoordeling hieromtrent betekent nog niet dat verweerder dit stuk niet op een correcte en kennelijk redelijke wijze in rekening heeft gebracht. Verzoekster kan met haar beschouwingen ter zake de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing niet onderuit halen.

Inzake de stortingen die de referentiepersoon deed aan verzoekster en andere familieleden in Marokko kan het volstaan op te merken dat verweerder correct heeft opgemerkt dat hiermee niet het bewijs kan worden geleverd dat verzoekster in Spanje ten laste was van de referentiepersoon. Nu verzoekster onafhankelijk van de referentiepersoon beschikt over een verblijfsrecht in Spanje kan ook geenszins worden aangenomen dat omdat zij bepaalde ondersteuning kreeg in Marokko van haar broer dat zij ook in Spanje nog afhankelijk was van ondersteuning van haar broer om in haar levensonderhoud te voorzien. De Raad ziet ook niet in hoe de samenhang tussen de 'kafala' en de stortingen van de referentiepersoon aan verzoekster en andere familieleden in Marokko werd miskend of hoe dit kon leiden tot een andere beslissing. Verweerder stelde in dit verband terecht vast dat geen bewijzen van bestendige financiële of materiële steun door de referentiepersoon blijken tijdens het verblijf in Spanje en al zeker niet in de periode voor de komst van verzoekster naar België.

In zoverre verzoekster ten slotte betoogt dat zij van zodra zij bij haar broer in Spanje woonde door hem ter plaatse werd onderhouden, gaat zij eraan voorbij dat verweerder vaststelde dat de referentiepersoon reeds sinds 9 juli 2018 in België verblijft, terwijl zij pas een eerste keer in België aanwezig was in december 2019 en zij pas op 18 juni 2021 verzocht om een verblijf van meer dan drie maanden als familielid ten laste van haar broer. Op geen enkele wijze kan uit de door verzoekster aangebrachte stukken blijken dat zij sinds het vertrek van de referentiepersoon naar België op 9 juli 2018 in Spanje nog enige financiële of materiële steun genoot van deze laatste. Zelfs al zou worden aangenomen dat verzoekster reeds sinds juni 2020 definitief in België verblijft, blijkt geenszins dat zij gedurende de termijn van bijna twee jaar dat zij in Spanje bleef wonen na het vertrek van de referentiepersoon naar België (met uitzondering van haar tijdelijk verblijf in België tussen 4 december 2019 en 20 februari 2020) in Spanje nog concrete ondersteuning genoot van deze laatste.

Nu verzoekster naliet om concrete bewijzen voor te leggen dat zij in Spanje zonder eigen inkomsten of onvermogen was en dat zij sinds het vertrek van de referentiepersoon in juli 2018 naar België in Spanje nog enige concrete ondersteuning genoot van deze laatste, niettegenstaande zij er nog langdurig bleef wonen, kan niet worden vastgesteld dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat het bewijs van het ten laste zijn van in het land van herkomst niet werd geleverd. De uiteenzetting van verzoekster is niet van aard deze beoordeling onderuit te kunnen halen.

3.10. In een vijfde onderdeel van het middel gaat verzoekster in op de beoordeling die in de bestreden weigeringsbeslissing werd doorgevoerd "voor zover" verzoekster ook wenste aan te voeren dat zij zich bevindt binnen het toepassingsgebied van artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

Verweerder deed in dit verband de volgende beoordeling:

“Voor zover betrokkene zou aanvoeren zich in het toepassingsgeval te bevinden van artikel 47/1, 3° van de wet van 15.12.1980, wordt er op gewezen dat de voorgelegde medische attesten hoofdzakelijk in het Spaans werden opgesteld zodat, bij gebrek aan vertaling, de administratie niet de mogelijkheid heeft om na te gaan welke de medische problematiek van betrokkene is. Betrokkene toont bovendien niet aan dat zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij wil vergezellen of bij wie zij zich wil voegen, strikt te behoeven. De voorgelegde voorschriften en het bloedonderzoek vormen daarvan geen afdoende bewijs. Daartegenover kan wel het volgende worden opgemerkt: de referentiepersoon kwam reeds in juli 2018 naar België terwijl betrokkene in Spanje achterbleef. Na een kortstondig bezoek aan België tussen december 2019 en maart 2020 keerde betrokkene vervolgens terug om pas in juni 2021 in België verblijfsrecht aan te vragen. Betrokkene verbleef dus nog iets minder dan drie jaar in Spanje zonder hulp van haar broer zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zij voor haar komst naar België geen persoonlijke verzorging door haar broer strikt behoefde.”

Nu in voormeld wetsartikel wordt verduidelijkt dat er sprake van moet zijn dat de bedoelde familieleden omwille van ernstige gezondheidsproblemen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie “*strikt behoeven*”, kan er geen sprake van zijn dat verweerder door zulks te vereisen enige voorwaarde zou hebben toegevoegd aan de wet.

Verzoekster betoogt verder dat zij wel degelijk ernstige gezondheidsproblemen heeft die maken dat zij de persoonlijke verzorging van de referentiepersoon behoeft. Meer concreet stelt zij dat zij dwerg is en om deze reden bijstand behoeft om een min of meer normaal leven te leiden. Zij betoogt dat zij het grootste deel van de tijd door haar broer werd opgevangen. Zij stelt dat in de door haar inzake haar medische problemen voorgelegde stukken medische termen staan die ook begrijpelijk zijn voor wie het Spaans niet machtig is.

In dit verband moet inderdaad worden opgemerkt dat de door verzoekster voorgelegde medische stukken hoofdzakelijk in het Spaans zijn opgesteld zonder dat een vertaling werd gevoegd. Verzoekster betoogt weliswaar dat in deze stukken medische termen staan die ook begrijpelijk zijn voor wie het Spaans niet machtig is, maar verduidelijkt nergens welke termen voor verweerder begrijpelijk dienden te zijn, ook zonder een kennis van de Spaanse taal. Evenmin verduidelijkt zij wat de precieze inhoud is van de door haar voorgelegde medische stukken en hoe hieruit kan blijken dat zij de persoonlijke verzorging van de referentiepersoon strikt behoeft.

Voor zover moet worden aangenomen dat verzoekster dwerg is en verweerder hiervan kennis had of diende te hebben, blijkt met dit enkele gegeven nog niet dat zij de persoonlijke verzorging van de Spaanse referentiepersoon strikt behoeft. Zoals reeds eerder werd vastgesteld, is verzoekster nog langdurig in Spanje blijven wonen nadat de referentiepersoon naar België verhuisde, waaruit kan blijken dat zij een zekere onafhankelijkheid heeft ten opzichte van haar broer. Verzoekster weerlegt de beoordeling van verweerder niet dat zij op basis van de voorgelegde medische stukken die hoofdzakelijk in het Spaans zijn opgesteld en waarvan geen vertaling werd voorgelegd niet heeft kunnen overtuigen dat zij de persoonlijke verzorging van de Spaanse referentiepersoon strikt behoeft.

3.11. Verzoekster toont niet aan dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de wet heeft gehandeld.

3.12. Een schending van de artikelen 47/1, 47/2 of 47/3 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.13. De Burgerschapsrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Er blijkt dan ook niet dat verzoekster nog dienstig de schending kan inroepen van artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn.

3.14. De Raad merkt nog op dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

3.15. In zoverre verzoekster zich beroept op het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel wijst de Raad erop dat zij de mogelijkheid had om in het kader van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle volgens haar nuttige stukken en gegevens naar voor te brengen ter onderbouwing van haar verblijfsrechtelijke aanspraken. In deze omstandigheden blijkt geen schending van het hoorrecht.

3.16. Verzoekster verduidelijkt ten slotte nergens op welke wijze verweerder door het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing het artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenwet heeft miskend. Bij gebrek aan de vereiste toelichting is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

3.17. Het enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten

4.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij vat het middel in haar synthesememorie samen als volgt:

“De bestreden beslissing geeft volgende motivering met betrekking tot het bevel:

[...]

Eerste onderdeel,

Vooreerst wordt er op gewezen dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, louter stereotiep is, en standaard te lezen is in gelijkaardige beslissingen.

Stereotiepe motiveringen zijn niet afdoende en schendt de motiveringsverplichting die vereist dat gemotiveerd wordt met betrekking tot de concrete gegevens van elke aanvraag.

Tweede onderdeel,

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 2° vreemdelingenwet.

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoekster op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoekster geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Zo is niet onderzocht of verzoekster op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Derde onderdeel,

De beslissing neemt ten onrechte als motief dat verzoekster niet tot het kerngezin van de referentiepersoon behoort.

Zoals hoger geargumenteed is dit onjuist.

Artikel 8 EVRM noch de bepalingen van artikel 47/1 en 47/3 vreemdelingenwet hanteren het begrip kerngezin.

Verzoekster maakt wel deel uit van het gezin van de referentiepersoon.”

4.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht.

In de synthesememorie stelt zij als volgt:

“1.

Verzoekster het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Artikel 41 van het Handvest vereist het respect voor het hoorrecht.

Alt. 41 van het Handvest is van toepassing op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling doet geen afbreuk aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht dient te onderzoeken (overweging 38).

Verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013 en naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

2.

Verzoekster dient bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen opweipen dat zij effectief tot het gezin van de referentiepersoon behoort zowel in Marokko als in Spanje (en thans in België) en dat zij effectief in Marokko, Spanje en België ten laste was en is van de referentiepersoon. Zij had kunnen wijzen op de Kavalabeslissing, de stortingen door de referentiepersoon.

Verzoekster had ook kunnen wijzen op haar medische toestand, met name haar handicap als dwerg.

Dit had tot een andere beslissing aanleiding gegeven.

3.

De beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM.

4.

De nota met opmerkingen stelt dat verzoekster terzake niet 'nogmaals' moet gehoord worden omdat zij in het kader van de verblijfsaanvraag alle nuttige elementen en stukken ter staving kon voorleggen aan het bestuur.

Verzoekster betwist dit standpunt.

De beslissing weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, zijn hoewel zij in één beslissing zijn genomen, twee autonome beslissingen. Dit mag blijken uit het feit dat een weigering van verblijf niet automatisch een bevel om het grondgebied te verlaten meebrengt.

Daar het om twee autonome, onderscheiden en dus op zich staande beslissingen gaat dient artikel 74/13 vreemdelingenwet en het hoorrecht gerespecteerd te worden.

De toepassing van artikel 74/13 vreemdelingenwet is overigens specifiek vereist in geval van een verwijderingsmaatregelen, wat dus te onderscheiden is van de beslissing van weigering van verblijf."

4.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

4.4. De in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt nog gemotiveerd dat rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verweerder motiveert dat niet blijkt dat verzoekster behoort tot het kerngezin van de referentiepersoon, zodat het voorgehouden gezinsleven niet kan worden aangehaald als argument waarom het bevel niet zou mogen worden afgegeven. Hij stelt de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon te betwisten. Volgens hem is verzoekster een volwassen persoon van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en blijkt nergens uit haar dossier dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Hij benadrukt verder dat er geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Nog benadrukt hij dat er geen sprake is van minderjarige kinderen. Ten slotte stelt hij op basis van de voorliggende stukken vast dat niet blijkt dat

verzoekster medische problemen heeft die van die aard zijn dat zij in haar land van herkomst geen toegang zou hebben tot verzorging of dat deze haar verhinderen te reizen.

Verzoekster vindt de motivering van het bestreden bevel “*louter stereotiep*” en “*standaard*”, maar maakt met deze mening niet aannemelijk dat de voorziene motivering haar niet op voldoende wijze in kennis stelt van de motieven in rechte en in feite die tot deze beslissing hebben geleid zodat zij met kennis van zaken kan beoordelen of het nuttig is in rechte tegen deze beslissing op te komen. In het bestreden bevel worden wel degelijk zowel de juridische als de feitelijke motieven aangeduid waarop het bevel is gesteund, waarbij ook is gemotiveerd inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er kan dan ook geenszins dat zonder meer worden voorgehouden dat er louter sprake is van een stereotiepe of niet-geïndividualiseerde beslissing. Uit een simpele lezing van het bestreden bevel blijkt dat er wel degelijk rekening is gehouden met verzoeksters concrete situatie en dat hierover werd gemotiveerd. De voorziene motieven zijn op zich pertinent en draagkrachtig. Gelet op de voorziene motivering inzake het voorgehouden gezinsleven en de gezondheidstoestand, is verzoekster ook weinig ernstig waar zij voorhoudt dat uit de motivering van het bestreden bevel op geen enkele wijze kan blijken dat is nagegaan of hogere rechtsnormen zich niet verzetten tegen de afgifte ervan. Verzoekster toont in haar middel verder niet aan dat zij op een andere basis een verblijfsrecht in België heeft, zodat ook niet kan worden ingezien dat hieromtrent diende te worden gemotiveerd.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.5. Overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden, al geldt dit enkel “*[o]nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”.

Verzoekster betoogt slechts dat volgens haar niet is onderzocht of zij aanspraak kan maken op een verblijf op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag of op een andere basis, ‘*minstens op een verbod op een bevel*’.

Verzoekster toont niet aan dat zij in België op een andere grond een verblijfsrecht heeft, waarmee onterecht geen rekening is gehouden. Voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel stelde verweerder ook reeds vast dat verzoekster geen verblijfsaanspraken kan laten gelden op basis van haar relatie met haar Spaanse broer. Zoals reeds werd aangegeven, blijkt uit een eenvoudige lezing van het bestreden bevel verder dat wel degelijk een onderzoek in het licht van de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag heeft plaatsgevonden, waar werd ingegaan op het ingeroepen gezinsleven en de gezondheidstoestand. Uit wat volgt, blijkt ook dat verzoekster geen schending van een hogere rechtsnorm aantoot.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.6. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. *Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan, overstijgen.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: “*Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.*” (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32).

Artikel 47/1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet beschouwt als “*andere familieleden van een burger van de Unie*” “*de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*” en “*de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven*”.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst “*ten laste*” te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin, of nog wegens ernstige gezondheidsproblemen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt te behoeven. Deze voorwaarden liggen in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden*”, door aan te tonen dat er sprake is van een “*financiële afhankelijkheid*” of “*ernstige gezondheidsredenen*” (“*ten laste*”) of dat de betrokkene behoort tot het “*huishouden*” van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarden die worden gesteld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet verschillen in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan, hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu beroept verzoekster zich op een gezins- of familieleven met haar broer met de Spaanse nationaliteit. Uit de voorgaande uiteenzetting volgt dat zij moet aantonen dat er in deze relatie sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan overstijgt.

Verzoekster werd een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als *'ander familielid'* van een burger van de Unie geweigerd, omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij *"reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie"*. Verweerder stelde eveneens vast dat niet blijkt dat verzoekster gezondheidsproblemen heeft die maken dat zij een persoonlijke verzorging door haar broer strikt zou behoeven. Verzoekster weerlegt deze vaststellingen niet, zoals blijkt uit de bespreking van haar middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De Raad stelt verder vast dat in de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, nog kan worden gelezen: *"Het gegeven dat de referentiepersoon in België verblijft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België. Op basis van de voorgelegde stukken kan niet worden vastgesteld of de door betrokkene aangehaalde medische problematiek van die aard is dat zij in haar land van herkomst geen toegang zou hebben tot verzorging. Bovendien belet haar aandoening haar niet te reizen daar betrokkene in december 2019 en vervolgens weer in juni 2021 naar België kwam. Zij legt geen documenten voor waaruit het gedeelte moet blijken."*

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, blijkt niet dat verweerder zich voor de beoordeling van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM beperkte tot de vaststelling dat zij niet behoort tot het originele kerngezin van de Spaanse referentiepersoon. Hij stelde hierbij wel degelijk ook vast dat verzoekster de vereiste afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zodoende blijkt niet dat een incorrecte beoordeling in het licht van deze bepalingen werd doorgevoerd.

In de voormelde omstandigheden kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen verzoekster en haar broer niet worden vastgesteld. Verzoekster, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook volledig in gebreke alsnog een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende of dient plaats te vinden.

Voor zover verzoekster van oordeel zou zijn dat de bestreden verwijderingsbeslissing een inbreuk zou uitmaken op haar privéleven, merkt de Raad op dat in het bestreden bevel werd geduid dat verzoekster een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer. Verweerder stelde dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Hij benadrukte hierbij dat er geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Verzoekster weerlegt deze motieven niet. Er liggen geen concrete

elementen voor die maken dat niet in redelijkheid van verzoekster kan worden verwacht dat zij terugkeert naar haar herkomstland en daar haar leven opnieuw opneemt. Zij kan via de moderne communicatiemiddelen contacten onderhouden met haar broer in België en zij kunnen elkaar op regelmatige tijdstippen bezoeken. Nu niet blijkt dat verzoekster op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België, blijkt ook niet dat zij een gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat zij in dit land een privéleven mocht uitbouwen.

De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Verzoekster kan niet overtuigen dat in haar geval de vereiste “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” spelen die toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. In de voorliggende omstandigheden blijkt niet dat de gedane belangenafweging door verweerder disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.7. De Raad herhaalt verder dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest.

4.8. In zoverre verzoekster zich andermaal beroept op een schending van het hoorrecht, maakt dit recht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45).

Het wordt niet betwist dat door de afgifte van het bestreden bevel, een terugkeerbesluit, uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. Evenmin wordt betwist dat het bestreden bevel moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus van toepassing.

Verzoekster is van mening dat zij, in het kader van het onderzoek dat werd gevoerd inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, nader had moeten worden gehoord inzake haar relatie met de Spaanse referentiepersoon. Moest dit zijn gebeurd, had volgens haar kunnen worden vastgesteld dat zij wel degelijk behoort tot het gezin van de referentiepersoon en dat zij ten laste was en is van hem.

De Raad wijst er echter op dat verzoekster in het kader van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie reeds de mogelijkheid had om alle volgens haar nuttige informatie en documenten aan het bestuur over te maken inzake haar relatie met de Spaanse referentiepersoon, nu zij overeenkomstig artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet reeds het bewijs diende te leveren van de ingeroepen gezinsband met haar broer alsook de ingeroepen afhankelijkheidsband om financiële of medische redenen of het deel uitmaken van het gezin. Zij kan dan ook moeilijk voorhouden dat zij in dit verband niet reeds de mogelijkheid had om alle volgens haar nuttige en dienstige gegevens en stukken voor te leggen bij het bestuur. De stukken die zij thans aanhaalt, zijn ook de stukken die zij reeds aanbracht bij haar aanvraag en die in rekening zijn gebracht voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel. Ook het gegeven dat zij dwerg is en dat zij om deze reden afhankelijk is van haar Spaanse broer, had zij kunnen aanbrengen in het kader van haar aanvraag.

In antwoord op de repliek van verzoekster op de nota met opmerkingen wijst de Raad er nog op dat volgens het Hof van Justitie “*het recht om te worden gehoord [...] niet aldus kan worden uitgelegd dat de bevoegde nationale autoriteit die voornemens is om tegen een illegaal verblijvende derdelander tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze zou moeten horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit*” (HvJ 11 december 2014, C 249/13, *Boudjilida*, § 54).

Daarenboven merkt de Raad nog op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar

Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Verzoekster toont niet aan dat zij, indien nog bijkomend gehoord voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel, nog enig bijkomend concreet en nuttig element had kunnen aanreiken dat van invloed kon zijn op het beslissingsproces.

Een schending van het hoorrecht kan niet worden vastgesteld.

4.9. Een eenvoudige lezing van het bestreden bevel leert ten slotte dat verweerder bij de afgifte ervan rekening hield met het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheids-toestand, zoals vereist in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster weerlegt met haar uiteenzetting van het middel deze beoordeling niet. Zij toont met haar uiteenzetting geen schending aan van voormeld wetsartikel.

4.10. De beide middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS